

"Trubblare"/gör så här:

Håll figuren i din hand, för bästa effekt viska till den dina vardagsgrubblarier och trubbel. Eller bara tänk dem och lämna över dem.

Ställ figuren på valfri plats där den kan grubbla åt dig, fortsatt med andra aktiviteter under tiden.

Upprepa vid behov, övning ger färdighet.

Obegränsad hållbarhet. Inga batterier eller strömkällor krävs. Källsorteras som fyllnadsmaterial. "Använd med en nypa salt och glimten i ögat".

"Trubblaren" är gjord i stengodskeramik och glaserad i rakuteknik. Glasyren är blandad på vatten från Alfreds källa.

Tillverkad helt för hand i Halmstad av:

Återfunnet.se

"Konst, hantverk och kreativitet med möbler och prylar. Återbruk just nu med tankar på framtiden och funderingar på den tid som gått."

Låt mig presentera

din personlige grubblare

"TRUBBLAREN"

Alfreds källa

Vid Nissans strand, några hundra meter uppströms Slottsmöllan springer en källa i dagen. Den uppmärksammades i början på 1870-talet. Fabrikör Alfred Wallberg lät analysera vattnet som fanns vara hälsobringande med en stark mineralhalt och han lät bygga ett litet brunnskar över källan. Lasarettsläkare A Lindh rekommenderade människor att "dricka brunn" av vattnet. I en notis i "Halmstadsbladet" 1876 uppges källan den säsongen haft besök av 186 brunnsгäster och ännu in på 1910-talet var platsen ett välkänt utflyktsmål för Halmstadbor.

Författaren och fritänkaren Klara Johansson (1875-1948) skrev om källan: *"Men det fanns en ännu kärare plats, en som kringlöt den lilla strövaren med en intimare förtrollning: den smala gångstigen längs åbrädden mellan gräsvall och alar ovanför Slottsmöllans bro. Det var det tystaste ställe i min värld, ett par minuter från forsdån och maskinbuller. Den lilla övergivna mineralkällan grät sorgset sina roströda rännilar i sanden och fågelsång förnams icke längre som ljud utan som tystnadens blommor. Scenen var inramad och fulländad."*

Från min egen släkt har jag hört berättas om en unga piga som ibland skickades från stan för att hämta vatten vid källan. Detta eftersom soppan bara *måste* tillredas på vatten från Alfreds källa. Hur hon, stadstösen, gick på stigen med sina vattenspannar och var lite rädd,

ensam mitt ute i skogen som hon var. Säkert grubblade hon på både det ena, stort som smått. Kanske hörde hon göken ropa eller såg den vackra kungsfiskaren dyka ner i vattnet i sin jakt på fisk. Kungsfiskaren som fortfarande kan ses här ibland av den uppmärksamme vandraren på stigen.

Det lilla brunnskarret i tegel är sen länge borta, bara en liten rest står vid strandkanten, men Alfreds källa porlar fortfarande vackert. Den låter sitt klara vatten rinna ut i Nissan för att slutligen blanda sig med Kattegatts salta. En liten skylt markerar ut platsen, där finns en vattenspegel dit bladen singlar ner, bredvid en lätt mossbelupen bänk vid strandkanten. Kanske är detta platsen där "trubblarna" för första gången såg dagens ljus? Oavsett är det en plats där en vandrare kan finna ro. Och glasyren till mina "trubblare" är i vart fall blandad på vatten från källan...

Vid källan, vykort, ca 1904.